

Ալեքսանդր Ճատուրյան

Երկու գիշեր

I

Այն գիշերը կախարդիչ էր,
Նվիրական իմ հոգուն.
Երգում էի ես վարդ ու սեր,
Օրհնում սիրո վարդ-գարուն.

Այն գիշերը գարնանային
Ինձ նոր կյանք էր ներշնչում,
Ինձ ժպտում էր սիրուն լուսին
Աստեղավառ երկնքում.

Եվ նագելիս անհագ սիրով
Հառած վրաս յուր աչեր,
Շնչում էր մեղմիկ ձայնով.
«Սիրում եմ քեզ, իմ ընկե՛ր...»:

II

Տաղտկալի է այս գիշերը.
Ֆուրս է պատել իմ սրտին.

Ինձ շեն ժպտում էլ աստղերը,
Էլ չի շողում պարզ լուսին:

Օ՛հ, այս գիշերն աշնանային,
Որպես խորին տառապանք,
Պաշարել է իմ խեղճ հոգին,
Չկա՛ էլ սեր, սիրո կյանք...

Եվ ես մենակ թափառում եմ
Ավե՛ր, անշո՛ւք պարտիզում
Եվ վշտանում, տառապում եմ,
Միրույս կորուստն եմ ողբում...

1890, 8 հուլիսի